

MARJAN VAN DEN BERG

Voor altijd Sanne

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Vanaf elf uur vanavond is er een officiële windwaarschuwing van kracht. Code oranje voor dit hele gebied.’ De weerman van het journaal wijst op de kaart en Sanne ziet dat ze er middenin zit. Ze kijkt het journaal af, beseft dat ze nog twee uur de tijd heeft om de houten tuinstoelen, die al die tijd buiten zijn blijven staan, naar de schuur te brengen en de droogmolen weg te halen.

En Stef! In die caravan! Die zit te schrijven en heeft geen idee dat er een storm boven zijn hoofd hangt. Zal ze hem bellen? Of even een berichtje sturen? Ze weet dat hij er een hekel aan heeft. Hij reageert altijd heel lief, maar vaak ook zo verstrooid, dat ze altijd weet dat ze beter kan wachten tot hij gewoon zelf contact met haar opneemt. Schrijven schijnt een vreemd proces te zijn. Als hij eenmaal met zijn hoofd in het verhaal zit, lijkt hij zich wel een parallelle wereld te bevinden. Bovendien staat die caravan tegen de schuur aan. Wat kan daar nu mee gebeuren?

Sanne trekt haar jas aan en fluit Hazel.

‘Kom scheet, dan hoef ik straks niet door de wind te lopen met jou.’ Hazel staat kwispelend

op uit haar mand.

Even later sjouwt ze de stoelen naar binnen, keert de tafel om, zodat de wind er weinig vat op zal krijgen en wrikt de droogmolen uit de standaard. Die staat daar al zo lang in weer en wind, dat het even moeite kost. Het zand om en in de voet lijkt wel cement geworden na al die maanden. Maar ze krijgt het voor elkaar. In de caravan van Stef brandt licht. Ze weet dat hij straks naar haar toekomt, als hij uit zijn schrijfzeepbel ontwaakt. Ze loopt de tuin uit en slentert een halfuurtje met Hazel langs de dijk. Het is donker, maar ze zou de weg met haar ogen dicht kunnen vinden. Bij Daan en Abel brandt ook licht. Die zullen toch wel weten van de storm? Ach, natuurlijk. Het was al de hele dag op de radio en die stond aan in 'De Roos en de Koekoek'. Maar ze hebben het er niet over gehad. Het was druk, die dag. Onverwacht eigenlijk, want in de eerste week van het jaar verwacht je niet veel klanten. Meestal zakt de handel enorm in na Kerst. Dan is het geld immers op. En iedereen moet op dieet, dus blijf je weg bij verlokkingen. Gewoon binnen met een bord rauwe worteltjes wachten tot de kilo's weg zijn. Maar vandaag was er veel publiek in de winkel en Sanne heeft zelfs een schitteren-

de antieke kaptafel verkocht aan een echtpaar dat er ontzettend blij mee was.

‘Precies wat ik zocht,’ had de vrouw wel vier keer dolblij geroepen.

Om halfelf hoort ze de eerste tekenen van de aanzwellende storm; er ratelen pannen op haar dak. Hazel tilt even haar hoofd op en gromt zacht.

‘Niks aan de hand, schatje. Dat is de wind,’ sust Sanne. Hazel legt haar kop weer neer en slaapt. Even over elven barst het noodweer los. Een kwartier later gaat haar telefoon. Het is Stef.

‘Schatje, ik ben klaar met schrijven en ik wil naar je toe.’

‘Ja! Leuk! Ik schenk je meteen een wijntje in.’

‘Dat lijkt me heerlijk. Maar ik heb een probleem.’

‘O?’

‘Ik wil wel van alles, maar ik krijg de deur van de caravan niet open! De wind staat er pal op. Het stormt!’

‘Klopt. Op televisie werd er gewaarschuwd. Code oranje zelfs. Krijg je hem echt niet open?’

‘Het is maar een heel licht deurtje, natuurlijk. Ik vind het ook eng. Hij trekt helemaal

krom. Als ie uit m'n handen slaat, knalt die wind de caravan binnen.'

'Ik kom wel even helpen,' biedt Sanne aan.

'Kijk je uit?'

'Tuurlijk.'

Als Sanne haar jas aantrekt, maakt Hazel geen aanstalten om op te staan. Alsof de labrador instinctief snapt dat het weer is waarin je je hond nog niet naar buiten stuurt, bedenkt Sanne. Vlak voordat ze de keukendeur wil openen om naar buiten te stappen en Stef uit de caravan te verlossen, knalt er een dakpan op het terras in stukken. En daarna nog een. En nog een.

Ze staat er door het raam naar te kijken; de ene dakpan na de andere waait van het dak en valt op het terras in stukken. Sommige pannen stuiteren alsof ze van gummi zijn gemaakt. Ze pakt haar telefoon en belt Stef.

'Stef? Ik kom niet. Blijf jij ook maar daar. Het regent hier dakpannen!'

'Ik zit nu uit het raam van de caravan te kijken. Er is een hele rij pannen van het dak. Blijf alsjeblieft daar! Wat een gedoe.'

'Zit jij een beetje rustig?'

'Ja! De caravan staat behoorlijk stabiel. Ik voel wel dat er wind op staat, maar het is best

uit te houden. Ik heb hier ook nog een flesje wijn staan.’ Sanne lacht.

‘Neem jij daar maar een wijntje dan. Dan neem ik er eentje hier.’

‘Doe ik. Tot hoe lang duurt die storm?’

‘Geen idee. Wacht, ik zet de tv weer aan.’

Sanne loopt naar binnen, trekt onderwijl haar jas weer uit en schakelt de televisie aan.

‘Ik heb het al gezien op Nu.nl,’ zegt Stef door de telefoon. ‘Het duurt tot een uur of vier vanochtend.’

‘Dan slapen we dus niet bij elkaar.’

‘Nee. Bagger.’ Stef zegt het vanuit de grond van zijn hart. En Sanne is het helemaal met hem eens. Ze beseft hoe bijzonder het is dat ze in zo’n korte tijd zo enorm gehecht is geraakt aan Stef. Overdag zijn ze allebei bezig met hun eigen besognes en hun eigen werk. Vaak eten ze apart, omdat Stef dan doorwerkt en liever niet uit zijn concentratie wordt gehaald. Maar ’s nachts is hij er altijd, een warm lijf tegen haar aan en twee armen om haar heen. Die warmte geeft haar een gevoel van veiligheid, van geborgen zijn en geliefd.

‘Het is maar één nachtje,’ zegt ze.

‘Ja. Eén nacht te veel.’

Al pratend aan de telefoon schenkt ze een

glas wijn in en ze zapt televisienetten langs. Stef vertelt over zijn boek en de knopen waar hij mee worstelt. Al pratend komt hij tot nieuwe oplossingen en opeens zegt hij: ‘Dat is het. Ik ga je ophangen. Ik ga nog even aan het werk. Ik heb ineens zo’n briljant idee voor een rood draadje dat echt heel verhelderend kan werken! Ik ben weg!’

Met een glimlach verbreekt Sanne de verbinding. Dan pas ziet ze, dat er nog een aantal oproepen is geweest. Wel twaalf maal hebben Daan en Abel geprobeerd haar te pakken te krijgen. Die zijn natuurlijk ook geschrokken van de storm. Misschien zijn er van hun huis ook wel een zootje pannen afgewaaid. En natuurlijk van de schuur waarin ‘De Roos en de Koekoek is gevestigd! Sanne belt meteen terug.

‘Sanne! Eindelijk! We zijn in alle staten, Daan en ik! Die wind! Die verschrikkelijke wind! Daan zei ineens: Het waait wel erg hard! Die had dus overdag helemaal niets meegekregen van die waarschuwingen op de radio. Snap jij dat nou? Ik had het wel gehoord. Maar ik heb er ook niks mee gedaan. Nee. Jij ook niet. Zo gaat dat. Je denkt er verder niet bij na. Toch? Er zijn mensen die nemen dan voorzorgsmaatregelen. Maar zeg nou zelf, wat kan je doen? Ja!

Dat vraag je je dan toch af?!

‘Ik heb de tuinstoelen nog naar de schuur gebracht. En de droogmolen. En de tafel omgekeerd. Maar het regent hier dakpannen op het terras. Daar doe je niks aan,’ vertelt Sanne.

‘Ja. Tuinstoelen. Dat kan je inderdaad doen. Maar ja, zo’n tent...’

‘Zo’n tent?’ Terwijl Sanne het herhaalt, beseft ze wat Abel bedoelt. De tent. De circustent. Die op het weiland achter de winkel staat opgesteld en waarin Cathy en Willem zijn getrouwd. Windkracht 10, 11 en een brakke circustent. Wie verzint het?

‘Och hemel. De circustent,’ fluistert ze.

‘Ik ben gaan kijken. Daan durfde niet. Ik heb een bouwhelm opgezet. Die hebben we aan de kapstok hangen. Van die keer dat ik de bouwvakker speelde in dat lied. YMCA. The Village People. Weet je nog? Of was jij daar niet bij? Nou ja, hoe dan ook, ik stap naar de winkel. Het uithangbord hangt er nog. Ik ga de hoek om. En raad eens?’

‘Nou?’

‘Hij is weg! Helemaal foetsie. Vertrokken. Is dat niet raar?’

‘Waarheen?’ vraagt Sanne.

‘Ze vraagt waarheen!’ herhaalt Daan lachend.

‘We kunnen er nu toch niets aan doen,’ besluit Sanne. Daan en Abel zijn het met elkaar eens. Het heeft geen zin om midden in de nacht met windkracht tien te gaan zoeken naar een weg-gewaaide circustent.

‘Morgen gaan we wel kijken.’ Ze wensen elkaar welterusten.

‘Als hij maar niet op de snelweg is geland. Die tent, bedoel ik.’

Dat is het laatste wat Abel zegt. Dan is hij weg. Op de snelweg. Sanne is er stil van. Ze kijkt op het nieuws naar een verslag uit het land van de storm. Als ze eenmaal in bed ligt, draait ze en woelt ze. Het voelt vreemd zonder Stef. Ze stuurt hem een Appje:

Ik mis je.

Hij bericht meteen terug: Ik jou!!!! Doe geen oog dicht. En daarachter een huilend poppetje. Dus ligt ze nog een halfuur te Appen met Stef en zakt daarna in een onrustige slaap, terwijl buiten de wind om het huis raast. Ze wordt meteen wakker als Stef naast haar kruipt in bed en fluistert: ‘Slaap lekker door! Het is vijf uur. De wind is eindelijk gaan liggen.’ Daarna slaapt ze. Vast en diep en gerust.

Om negen uur, na het ontbijt, gaan Stef en Sanne samen naar Daan en Abel.

‘Hebben jullie al koffie gehad?’ vraagt Daan meteen.

‘Ja! We komen voor de tent,’ zegt Stef meteen. Sanne ziet het in zijn ogen: die wil zo snel mogelijk de tent opsporen en dan weer aan het werk. Er broedt een verhaal in hem dat eruit moet.

‘We doen onze laarzen aan.’

Twee tellen later lopen ze met zijn vieren naar het weiland waar eens de circustent stond. De Pipowagen staat nog gewoon op zijn plek. Die had ook niet zoveel te verduren doordat hij in de luwte van de schuur stond. Maar de tent is weg. Ze kijken allemaal tamelijk verbijsterd om zich heen. Er zijn duidelijke afdrücken waar hij heeft gestaan en hier en daar zitten de enorme stalen ankerpennen nog in de grond.

‘Ongelooflijk,’ zegt Stef nog maar eens. Ze speuren de horizon af. Dan lopen ze naast elkaar naar het eind van het land. Daar begint een smalle reep bos van de buurman. Hier en daar zijn bomen omgewaaid en drie jonge berken zijn halverwege de stam omgeknakt, als luciferhoutjes. Als ze dichterbij het bos komen, zien ze het al: de tent is in de brede sloot ge-